

Ráda poznávám nové lidi a pronikám do nových oblastí

Rozhovor s Lenkou Janyšovou
– ředitelkou celostátní přehlídky Mladá scéna,
členkou rady města, učitelkou, režisérkou,
neuvěřitelně akční, energickou a příjemnou ženskou

Jak došlo k tomu, že jste se přihlásili do výběrového řízení na spolupořádání celostátní přehlídky studentských divadelních souborů?

V Ústí nad Orlicí se nám podařilo založit občanské sdružení Malá scéna, se kterým jsme se přihlásili do konkurzu na pronájem budovy Malá scéna. Takže jsme věděli, že nějakou dobu budeme fungovat v novém divadelním prostoru. Všichni z našeho sdružení jsme divadelníci, proto jsme tu chtěli nějakou divadelní přehlídku mít. A když NIPOS-ARTAMA vypsal výběrové řízení, okamžitě jsme této situaci využili a pokusili jsme se do Ústí získat zpět to, co z něj odešlo. Dříve se tu totiž konala Dětská scéna. Tak jsme se přihlásili a vyhráli.

Takhle to zní jednoduše, ale samotná organizace bude asi trochu náročnější. Máš s podobnými akcemi nějakou zkušenost?

Vyloženě celostátní přehlídku pořádám poprvé. Ale určitě mám mnoho zkušeností z ježdění po různých festivalech a seminářích. Navíc jsem mnohdy spoluorganizovala Mistrovství Evropy závodů do vrchu, různé cyklistické závody. Z organizačního hlediska jsem si to dokázala představit a navíc naše parta z občanského sdružení Malá scéna jsou úžasní čtyři lidé, kteří se navzájem doplňují a pomáhají.

Co konkrétně máš na starost ty sama?

Tím, že se studentským divadlem mám zkušenost, protože vedu místní studentský soubor, pustila jsem se především do grantů. Napsala jsem grant na Ministerstvo kultury, Pardubický kraj a Město Ústí nad Orlicí. Podpora zmíněných institucí nám velmi pomohla a pořádání přehlídky usnadnila. Musela jsem proniknout do ekonomických oblastí, umět sestavit rozpočet, mít konkrétní

představu, kolik peněz můžeme na jaké aktivity rozdělit. Snad to všechno vyjde.

Vzhledem k tomu, že na přehlídce spolupracuješ s Lenkou Novotnou, položím ti dvě otázky, na které jsem se ptala i jí. Na co se nejvíc těšíš a čeho se nejvíc bojíš?

Nejvíce jsem se těšila na mládež, jak se tu studenti budou chovat, cítit, jak se jim bude hrát, s čím vůbec přijdou. Studenty žiju a na setkávání s novými mladými lidmi jsem se těšila opravdu nejvíce. Stejně jako na vás všechny, které znám, na nové lidi z lektorského sboru, na lektory seminářů. Nejvíce se bojím lidské blbosti, která všude je. A doufám, že nás tu nepotká.

Odkud směřuješ a kam?

Těžká otázka... Ve svém životě se neustále snažím poznávat něco nového – ať je to vzdělávání v různých oblastech, jít dál, nad to, co už znám. Vystudovala jsem chemii, matematiku, výpočetní techniku, teď se mi rozkrývá obor divadelní, takže se snažím vzdělávat v něm. Dvacet let jsem dělala filmový klub, teď dělám něco málo do politiky na úrovni městského zastupitelstva nebo radní. Celkově směřuji k poznávání nových lidí a poznání v nových oblastech. V tom je ale nesmírně důležitá rodina - vynikající manžel a dcera – kteří mi k tomu dávají sílu.

-bez-

Atraktor ZUŠ Liberec: Holky Elky

Vypadlo to dvakrát – jednou hudba, jednou text

V šatně modelek jsem ještě nebyl a tuto příležitost jsem si nemohl nechat ujít. Chtěl zachovat profesionalitu klepu na závěs a ptám se, zda mi to aktérky představení „Holky Elky“ umožní. Umožnily a najednou šplháme do patra po točitém schodišti do šatny. Nabízejí mi čokoládu a já pomalu, ale jistě, zapínám diktafon.

Jak se vám hrálo?

Michaela: Ze začátku dobré, hrozně jsem se těšila, krásně se na to koukalo.

Sára: Taky jsem se bavila.

Klára: A pak to umřelo ve chvíli, když jsem přeskočila půlku textu. Nemohla jsem si vzpomenout, tak jsem to posunula.

S: Já už ani nevěděla, jak mám blejt do kýble.

M: Já jsem si tu improvizaci užívala.

Vím o vás, že máte na MS dvě alternace, byl s přezkušováním nějaký problém?

K: Myslím si že ne, naopak to bylo i pozitivní, jsem za to hrozně ráda.

M: Já jsem taky ráda, ale každá si to dává jinak – žádné horší lepší prostě jiné.

K: Spiš to byla motivace.

Jaký byl průběh zkoušek, respektive, jak představení vznikalo?

Lenka: Námět přinesl Lukáš, přečetly jsme si to a v září jsme začaly

tvorit. Nejdřív jsme jely přes improvizace, charakteristiku postav, situace a hledaly jsme s holkami jak to postavíme. Víceméně si aranž udělaly holky samy. (pozn. redakce Lenka pedagogicky vede tvorbu představení a jako herečku jsme si ji užili pro nečekanou absenci jedné z hrajících.)

Proč Holky Elky? (otázka pro režii)

Lukáš: Asi po loňské inscenaci a předchozích zkušenostech s touto partou jsem hledal text, na kterém by se dalo pracovat, protože textů kterých jsem psal na tělo už pár bylo. A vzhledem k tomu, že holky stárnou, jsme chtěli zkusit práci s pevným textem. Vlezl jsem do knihovny, načítal a načítal – především současné hry. Přečetli jsme a takhle volba byla jasná – srozumění s osudy, typy, tématem.

Jak se koukalo dnes na aktéry?

Lu: Já jsem měl zvučit, bohužel jsem jenom svítil (CD s hudbou bylo zapomenuto v Liberci) a z kukaně toho člověk moc nezachrání. Tiše jsem posílal telepatické vzkazy: „telefonuj, telefonuj, telefonuj!“. V průběhu jsem se snažil trochu přisvítit, vlastně všechna představení mi přišla podsvícená. Chtěl bych se doučit svítit, cítím to jako svůj profesní dluh.

Odkud jdete a kam směřujete?

M: Mě to připadalo jako velký posun, že jsme začaly hrát konverzační hru – velký krok pro mě žádný pro lidstvo.

K: Od někud nikam.

S: Z neherectví do nevim, co bude pokračovat.

Le: Já se učím, jdu díky holkám výš, jdu dál.

Lu: Chci se dále zdokonalovat v psaní textu na tělo souboru. Je to pro mě cesta, jak v tom herectví postupovat. Chci objevovat nové texty které by se daly inscenovat.

-paw-

Z DISKUSE

Dojmy, aneb Co jen tak vypadlo

Kýbl, modeling, rivalita, přehlednost, cigára, opona

Čím diváka inscenace oslovila

Dramaturgický výběr současného drama. Příběh modelek byl dobrým nápadem a též aktuálním tématem. Téma sebestřednosti. Celé vzájemné soupeření a osočování nakonec vyústí v závěr, že nejde o focení obličejů, ale jen o foto zad s písmeny – paradox. Velké rozdíly mezi charaktery postav, každá modelka byla jiná a byly uvěřitelné a pravdivé. Výborná byla fotografa. Použité kostýmy dokreslovaly postavu.

S čím si divák nevěděl rady

Třetí modelka mluvila o tom, že se učila plakat na povel, že jí to učila maminka. Byl to signál soustředit se na rodinné prostředí, ale dále se s tím nepracovalo, nedostali jsme se hlouběji k životu modelky. Herecky jsou na tom holky dobře, ale chtělo to zrychlit, neboť to mělo pomalý temporytmus. V inscenaci bylo použito více textu, než hereckého jednání a fyzické akce. Smaltovaný kýbl mi v profesionálním ateliéru neseděl.

Slovo souboru

Scéna s matkou...o tom je druhá půlka hry. Drsná modelka spěchala na potrat. Výběr textu vyšel z nabídky vedoucího.

CO VY NA TO?

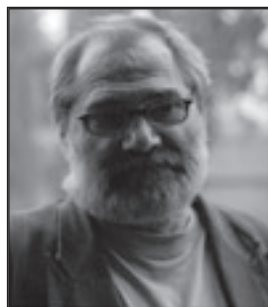
Petr David: Škoda, že jsem musel na spoušť fotoaparátu tak dlouho čekat.

Zdeňka Trávníčková: Nedaří se vám uspět ve světě modelingu? Nezoufejte! Místo müsličky si dejte cigaretu nebo buřtu. Přece si nenecháte otrávit den.

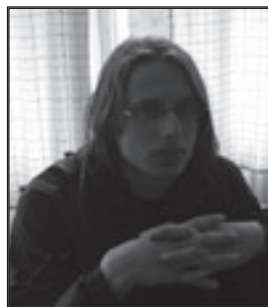
Jana Machalíková: Příliš zředěný odtučněný mléčný koktejl s umělým sladidlem a jahodou u dna.

Radvan Pácl: Jakoby se zapomnělo na hořký, ale vtipný konec hry na modelky. Nebyl tam důsledně vybudován důvod k jednání postav, který by nás (diváka) mohl držet ve zvláštním druhu napětí: „Co se asi s těmi modelkami stane, až se zableskne bleskem?“ Přesto tam něco poletovalo.

Jana Dolejšová: Elky byly vtipně načrtnuté. Stejně však jako ELE v závěru chybělo L, jejich setkání na jevišti chybělo mnoho ELEgance, Extravagance, Emoce, Euforie, Existence, Energie. Škoda.

Luboš DS BIT: Představení bylo zajímavé, v druhé půlce ale ztrácelo tempo. No ale pointa všechno napravila.

Na poslední chvíli Ostrov: Nikdo nemůže ven

Růžová přišla sama

Během inscenace „Nikdo nemůže ven“ jsme ven sice mohli, ale nechtěli. Poprvé jsme se totiž objevili i v Roškotově divadle. Zůstal jsem i po odehrání díla DS Na poslední chvíli, Ostrov a ůkal v páteční odpoledne podruhé. Otevřít mi přišla celá rodinka s úsměvem na tváři. Už nebyli růžoví, ale rozhovor se udál a TAK TO MÁ BÝT.

Jak se vám hrálo?

Dobře. Fajn to bylo, diváci dobří, bylo plno, super. Původně jsme měli hrát dvakrát. Nakonec jsme hráli jednou, z čeho máme radost, protože je pro nás lepší hrát jednou pro plný sál než dvakrát pro poloprázdný. Takže dobré.

Jak jste přišli na téma?

My jsme původně chtěli hrát o rodině a hledali jsme plodný text, až naše režisérka Lucka našla těch pár vět. Celý text je asi na A5. Naše představení je jenom jedna povídka z celé knížky. Plánovali jsme, že

bude hrát větší počet lidí. Část bude na fotce, část bude vylézat jako jejich skryté já, růžová přišla sama.

Váš názor na MS?

Jídlo je dobré, semináře dobré. Akorát teplá voda neteče. MS nám přijde daleko lépe organizovaná, než třeba Hronov. V Ústí je uvolněnější atmosféra, je to tu plynulejší...

Odkud jdete a kam směřujete?

Z Ostrova do neznáma. Ke zkušenostem, k poznání, aby naše hraní bavilo. Jdeme. A snažíme se to, co osloví nás, nebo to co chceme vypovědět při té cestě, předat těm, které na cestě potkáváme. Nezastavit se. Předávat náš pohled na věc.

Višel jsem vás na Ostrovském Príma Písečku. Cítíte vývoj od krajské přehlídky?

Ještě to moc nepostoupilo. V Ostrově šlo o první, druhou reprízu, zde asi o čtvrtou. Cesta je zatím krátká, snažíme se jednu inscenaci hrát alespoň dva roky. Pořád hledáme drobnůstky, které se dají rozehrát nebo upřesnit.

-paw-

Z DISKUSE

Dojmy

Růžová, rodinné album, groteska, pohrdání bábovkou, plyšáci, chlu-paté rukavice, štronza, spousta hudby, dobře udělaný světla, chudáci plyšáci, čepice

Čím diváka inscenace oslovila

Živá hudba, která tomu dávala rytmus. Herecké akce fungovaly s kla-vírem. Bylo to realistické, dovedl jsem si to představit. Hrozně se mi líbila postava babičky, jak si mlela svoje... Fungovaly změny ve tmě na nachystání fotografií. Líbilo se mi, že základní idea z názvu byla motivem inscenace. Scénografie byla velmi funkční. Sestavení rodiny mi připomnělo scény z filmu I. Bergmana. Lehkost scénografie. Ač nemám ráda mnoho rekvizit na jevišti, zde mi to vůbec nevadilo.

S čím si divák nevěděl rady čili otázky na soubor

Jak do příběhu zapadal hudebník? Jak se ti hrálo v rukavicích? Mají rukavice i další význam? Usnula vám někdy babička? Proč babička nenabídla bábovku? To byla škoda... Nebolí Vás koutky, když se pořád usmíváte?

CO VY NA TO?

Luboš DS BIT: Byla to jedna z nej-lepších her, co jsem tu viděl Růžová rodinná idyla byla souborem dokonale rozpitvána a já se pobavil i zamyslel.

Klárka: Růžové šílenství – první reakce – pomoc! Ale díky tomuto představení nenávidím růžovou o něco méně.

Jana Machalíková: Velký barevný salát podle babiččina receptu s trochu na-hořklým dressingem

Radvan Pácl: Cítil jsem tam společnou chuť zahrát si grotesku, či na černý hu-mor se sebou sama, v prostředí, které každý podle sebe dobře zná. Odvaha nebo nervozita tomu asi místy bránila. Nakročeno i vykročeno však bylo

Zdeňka Trávníčková: Růžová faleš, zabalená v modrém sametu se zlatým nápisem, zavřená v prádelníku odkud nikdo nemůže ven.

Petr David: Z počátku jsem sledoval klavíristu a zjistil jsem, že jde hrát i v rů-žových rukavicích. Ale celé představení jako bych už někde viděl.

UNISEX Uničov: MASO

Milujeme chleba!

Po představení Maso jsem zašla za UNISEX herečkami a režisérkou Magdou a bavila se s nimi o těle, době, chlapech, významech a Eve Elsner, která posbírala výpovědi různých žen s jedním problémem - vlastním tělem.

Čím vás hra zaujala?

Julie: Připadalo nám, že to je aktuální problém, v podstatě každá žena dnes řeší to svoje tělo víc než dřív, v médiích se publikuje, jak by měla ta správná postava vypadat a je více anorexie, takže každá holka začíná mít pocit, že to její tělo není v pořádku.

Týká se to spíš vás, nebo těch ostatních?

Aneta: Chceme upozornovat.

Marie: Asi tak stejně.

Julie: Nebrat to vážně a dokázat to zlehčit.

Magda: Vy to nevnímáte jako vážné téma?

Julie: Vnímáme. Je to vážné téma, v dnešní společnosti opravdu přetrvává. Ale je potřeba to brát s nadhledem a nedělat si mindráky.

Máte rády chleba?

Všechny: Máme. Milujeme chleba.

Linda: Při představení chutná nejlíp.

Lenka: Teda jednou jsme měly týden starý z mrazáku a to bylo fakt těžké se tvářit.

Bojí se vás chlapi, když to vidí?

Marie: Ne...

Aneta: Myslím, že jo.

Lenka: Dělají si z nás srandu.

Magda: To jsme nechtěly, aby se nás báli.

Julie: My si to tím odkrýváme. Ženský se stydí o tom mluvit před chlapem, že řeší kilo. A nebo to řeší moc.

Lenka: Mně připadalo na jiné diskusí, že do nás štouraly hlavně ženský, chlapi byli v pohodě.

Pro koho je to určené, spíš pro matky, nebo pro kamarádky?

Řeší to holky v našem věku, naše maminky, babičky, prostě všechny.

Proč UNISEX?

Magda: Bylo nás šest holek, tedy SEX, jsme z Uničova, tedy UNI, zároveň jsme samé holky, takže UNISEX.

Odkud jdete a kam kráčíte?

S tímhle představením jsme došli až do našeho největšího cíle. Od nejmenšího cíle až sem.

Z DISKUSE

Dojmy

Chleba, obezita, bordel, dobré video, pěkný holky co jsou ošklivé, mělo to být až po večeři, hubený holky, které hrají tlusté, nespokojenost, papírové šaty, hledání

Čím diváka inscenace oslovila

Práce s rekvizitami, práce s chlebem a se šlehačkou. Intenzita znečištění (osob i scény) šlehačkou a chlebem. Téma. Nezvrhlo se to k drastickým dietám.

S čím si divák nevěděl rady čili otázky na soubor

Věděl jsem co cítit, co bych měl cítit, ale necítil jsem to. Nepochopila jsem šaty... proč si je braly do ruky? Pochopila jsem to jako symbol tloušťky, ale pak jsem s tím měla problém, nepotřebovaly je ke hraní. Pro mě je to muštr, jak máme v této době vypadat. Všechny šatíčky jsou stejné a tak máme vypadat. Šaty mají být idolem hodný holky, ale pak ty šaty schováváte za sebe, stydíte se za ni, pak se mi ta představa rozbila. Šaty házejí spoustu významů, proto potřebuji přesný výklad. Ztrácela jsem se... Jak vidíte svoji tělesnost? Vlastní názor? Nakolik je to váš názor, nakolik jsou to vaše zpovědi, nakolik je to text? Proč jste neměly žádný kostým? Projekce mi přišla zbytečná. Udělala polovinu představení za vás. Měly jste to spíše zahrát. Pro mě byla projekce jako znělka, nepřemýšlel jsem nad tím, co by měla znamenat.

Slovo souboru

Chleba má vadit divákům schválně, je to grunt. Šlehačka vše ještě více podtrhuje. Šaty mají fungovat jako ikona, jak má člověk vypadat, ale také jako štít. Nešlo o kostým. Hodný – tlustý... je to o ideálech, všechno je původní text.

CO VY NA TO?

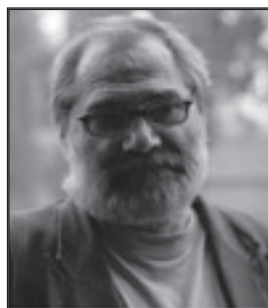
Dítě: Naprosté chlebové orgie.

Klárka: No... to bylo maso... oblečky nehrály tolik, co by měly – chvílemi mi přišly velmi zbytečné, nadužívané. A upřímně, zvedal se mi kýbl – litovala jsem šlehačku.

Jana Machalíková: Chleba s domácím škvarkovým sádlem, který jsem milovala v pubertě.

Radvan Pácl: Člověk s jídlem umí pro sebe zacházet, když chápe své tělo – jeho potřebu. Tělo se brání, když mu člověk nerozumí. Je to o větší touze po úniku od sebe než o touze poznávat sebe.

Jana Dolejšová: Smíchané, uhnětené, našlehané, nedopečené. Postrádala jsem skutečné kalorie, místo nich jsem dostala nekvalitní sladidlo. A to mi nechutnalo.

Luboš DS BIT: Škoda, že si holky nevybraly jiné téma. Moc jsem jim nevěřil, že se jich problém s obezitou týká. Škoda také toho chleba a té šlehačky.

KEN MAI - WORKSHOPY

www.kenmaibutoh.com

Po úspěšném loňském turné přijíždí opět do České republiky japonský tanečník moderního butó Ken Mai, aby zde vedl taneční dílny. Obsahem tanečních dílen je nejen uvedení do specifických technik moderního butó, ale i další divadelní a taneční techniky, tréninkové metody, cvičení posilující intuici a spolupráci na jevišti a podobně. Ken Mai je impozantní tanečník a performer, jehož taneční mantry, expresivní pohyb a gestikulace, sugestivní mimika a technická i stylová vyzrálост z něj činí jednu z předních osobností

současné taneční scény ve světovém kontextu. Ken Maiovo pojetí butó je svébytným uměleckým projevem, originální vývojovou linií, se silným základem ve filozofii zen-budhismu, precizní pohybové a výrazové technice a uměleckém vzoru v živoucí legendě, Ken Maiovu učiteli, Mistru Kazuo Onó. Workshopy budou zaměřeny na jemné a pocitové metody butó, na propojení těla a mysli a jejich vzájemné ovlivňování a umožní poznání hlubších spirituálních světů a inspirace z nich pramenící.

Rozpis workshopů v roce 2009

26. 6. - 30. 6. Praha, taneční studio Druna, intenzivní workshop
Cena 3.600 Kč celá dílna nebo 2.600 Kč pouze víkend, přihlášky na www.druna.cz

Intenzivní workshop umožní zájemcům o tanec butó proniknout hlouběji do této specifické taneční techniky, výrazového pohybu a schopnosti improvizace a spolupráce s partnery na jevišti. Důležitou součástí dílny budou tréninkové metody. Zájemcům o workshop se doporučuje navštívit Ken Maiovo představení v Praze, NOD, 21. 6. od 20,00!

3. - 6. 7. Broumovsko, lesní a noční workshop

Cena 1.200,- / 400,- za 1 den. Tento velmi specificky zaměřený workshop bude zkoumat podstatu butó tance ve schopnosti pozorování a převedení vlastní zkušenosti do pohybové performance. Bude se jednat o pozorování objektů v přírodě, taneční cvičení ve skalních labyrintech, tanec ve vodě, noční workshop a řadu dalších, velmi neobvyklých cvičení. Ubytování a strava je v místě konání, ale není v ceně dílny.

7. - 12. 7. - Plzeň, workshop „Exprese / Imprese“

Cena 1.500,- / studenti 1.100,-. Tento klasický workshop vede Ken Mai v ČR již po několikáté, vždy však se stejným úspěchem. Jedná se o tradiční techniku butó, zaměření na spolupráci a pochopení inter-

akce těla a mysli, intuitivní a improvizční schopnosti a spolupráci s partnery na jevišti. Workshop proběhne v site-specific prostoru bývalé vlakové stanice, fungující jako alternativní kulturní centrum. Ubytování zajištěno a v ceně workshopu. Zájemcům o workshop se doporučuje navštívit představení v Plzni v Moving Station dne 16. června.

Workshopů je možné se zúčastnit i bez předchozí taneční nebo divadelní průpravy. Nutností je volné sportovní oblečení a lehká sportovní obuv a vhodné je mít jiné oblečení na meditace.

Přihlášky a případné dotazy (kromě pražského workshopu) zasílejte e-mailem na adresu

petr.bergmann@volny.cz

Petr Bergmann, tel: 777 159 352

www.hudba-divadlo.cz

www.kenmaibutoh.com

Konichiva

Watašiva anatao ajstemas Ken Mai!

Arigatou za představení!

Energetický náboj imprology

Pár minut po deváté vbíhá veselá Jana Machalíková, lektorka semináře, do prosluněné třídy. Motivuje svým elánem rozespalé účastníky, pouští hudbu a všichni zaplňují prostor. Při pohybu, který připomíná tači a vede ho vždy jeden ze skupiny, vymýšlejí zároveň příběh. Je to náročné, ale oni jsou opravdu dobří. „Výborný, vy to docela chápete, to nevím, jestli jste tak geniální nebo jsem to tak dobře vysvětlila,“ potvrzuje to lektorka. Neváhá a pouští se s neutuchajícím optimismem do náročnějších improvizčních kategorií: pyramida, tam a zpět, diapositivy a jiné. Někdy je po vysvětlení zadání z účastníků cítit nejistota a únava, avšak bezprostřednost a nadšení lektorky je vždy zlomí. Černá válka, strojírenství, sloní lejno, seznamka – to jsou jen některá z mnoha zadávaných témat improvizovaných výstupů. Přihlízející se dobře baví díky originalitě a fantazii improvizátorů. „Neseznamujeme jenom muže a ženy, ale i ženy, ženy a ženy!“

Proč jste si vybrali právě tuto dílnu? „Protože improvizace je v divadle důležitá, funguje jako vtipné doplnění, je to nová zkušenost, která nás baví...“

Bude-li bavit i diváky, o tom se přesvědčíme dnes v ukázce ze semináře.

Irena Carkovová
(tvořivá žurnalistická dílna)

Jen tak nakreslila logo

Adéla Bartošková je sekundánka z místního gymnázia, která se od jiných děvčat liší tím, že její obrázek vyhrál konkurz na logo, které se na Malé scéně bude opakovat s každou Mladou. Každý Adélku chválí. Je výtvarně talentovaná a trochu plachá.

Jak jsi přišla na panáčka v logu?

To já nevím. Jednoduše mě napadlo. Já si totiž doma pořád kreslím.

Vymyslela jsi úplně celé logo, nebo se pak upravovala třeba barevnost?

Trošku se to upravilo, ale barvy zůstaly stejné, jak jsem je vytvořila.

Je to kreslené ručně?

Ne, je to na počítači.

O kreslení už víme. Jaké máš další koníčky?

Hraju na flétnu a učím se francouzsky.

Chtěla by ses jednou věnovat třeba designu?

Kdyby to šlo, tak jo.

T.R.S.

Druhá žeň (čerstvě sklizeno v psací dílně)

Účastníci dílny v pátek glosovali aktuální dění. Někdo se od automatického psaní dostal až k alegorické básni. Přechíst si můžete troj-portrét herce, kterého dnes jistě potkáte - a poznáte - v jednom z představení. A na závěr stránka z nalezeného deníku...

Prostředí přehlídky sblízuje

V baru Malá scéna se objevily dvě mladé dívky. Poté, co vyřešily dilema „svařák versus grog“, vydaly se zaplatit. Mezitím se ovšem láskyplně hladily po zadku! Překvapením pro náhodného pozorovatele mohlo být, že za jednu ze slečen nakonec zaplatil její přítel, který byl celou dobu přítomen a k dívkám se nijak nehlásil. Kdyby nebyl lakomý a zaplatil za obě, určitě by se mu to v budoucnu vyplatilo. (sn)

Po Ženských... ženské

Včera po 10. hodině holky pobíhaly s propagačními letáky po jevišti a byly z nich Ženské.

Po 11. hodině již holky pobíhaly po jevišti s koštětem a byly z nich ženské. (mv)

Adéla Povrová

Tříkrát otec z Rebelů

Kluk z „gymplu“

Martina Mačku jsem ještě před několika lety potkávala na chodbě našeho gymnázia. Přestože jsem s ním nikdy nemluvila, jeho jméno i tvář jsem znala bezpečně. Jako snad všichni. Martin platil za člověka, o kterém se vypráví spousta veselých historek, holky jsou z něj celé pař a jakmile se objeví na scéně, strhne na sebe svým vtipem a bezprostředností pozornost celého okolí. Myslím, že většina lidí ho stejně jako já vnímá především jako šoumena, na kterého se nelze mračit.

Rybář s kamennou tváří

Sedím v předních řadách Roškotova divadla a sleduji inscenaci našeho školního divadelního kroužku. Tentokrát si vzali za úkol převést na prkna znamenající svět známý filmový muzikál s názvem „Rebelové“. V roli tatínka hlavní hrdinky Terezy se mezi studenty gymnázia na chvíli vrátil právě Martin. Běhá po jevišti s nakažlivým úsměvem a hýří vtipy. V jednu chvíli se na scéně objeví v rybářském oblečení, posadí se tak blízko divákům, jak jen to lze a ... nahodí prut! Pár dívek za mnou hlasitě zapiští a uhýbá se před domnělým háčkem. Vzápětí si všichni uvědomíme, že prut nemá ani háček, ani vlasec, a celý sál se začne hlasitě smát. Já se směji také, ale u toho pozoruji Martinův obličej a snažím se zaregistrovat alespoň nepatrné zacukání koutků. Marně. Náš rybář zde sedí s dokonale kamenným obličejem, jako by před sebou neměl rozesmáté publikum, ale klidnou vodní hladinu.

Seriózní student práv?

Martin je v současné době student práv. Když jsem se s ním setkala osobně, s radostí vzpomenu na svá léta na gymnáziu, jakmile však přišla řeč na jeho současné studium, nastala proměna, a já jsem měla před sebou seriózního studenta práv, který své vzdělávání bere naprosto vážně. Chvilí jsme se bavili o škole, nakonec mi to ale stejně nedalo a musela jsem se ho zeptat, jak se dokáže nesmát při své divadelní scéně s prutem. Na to musí mít ti herci nějaký speciální trik! Martin s nevinným výrazem pokrčil rameny: „Víš, že já jsem při té scéně vlastně nikdy neměl potřebu se smát? Tohle byla první věc, která mě napadla, když jsem dostal do rukou scénář: udělat tam něco nečekaného.“ Nakonec se ale šibalsky pousmál: „Ale jednou jsem tak říkajíc na krajíčku měl. To jsme zrovna hráli pro základní školy a jedna holčička na celé divadlo pronesla: „Ty máš ale kládu!“ ... Od té doby držím ten prut trochu jinak“.

Anežka Jakubcová Autosalon na scéně

Milé dámy, draží páni,
pokud vás už omrzelo stání,
jste dnes přesrdečně zváni
do autosalonu.

Přijely k nám z blízka, z dále,
auta velký, auta malý,
co vozila zadek králi
i stádu slonů.

Bouráky bez střechy, výstavní kusy,
i ty, kde se člověk dusí,
ojeté rodinné minibusy,
s volantem z balonu.

Porotců přísný zkoumá zrak,
jak který vůz se blyští,
či vypadá spíš jak vrak,
co měl stát na smetišti?

Jak motor šlape a klakson „klaksá“,
kolik je na „tacháku“,
jaká ten vůz přivezla chasa
a jak ovládá šaltrpáku.

Když porotci chytí notu,
nahlédnou i pod kapotu.
přesvědčí se zblizoučka,
jak do sebe zapadají
ozubená kolečka.

Vy též hledejte, diváci,
svého favorita,
mějte furt úsměv na líci,
na myslí, co priorita.

Aby vás stroj dovez’ zas o kousek dál,
nezáleží, kolik km, jako spíš kam,
aby se cestou nerozsypal –
zkrátka by posloužil nám i vám.

Zmuchlanej ksicht

Nalezeno na jediném útržku toaletního papíru, který se válel na zemi v kabině na chlapeckém záchodě dne 5.6. 2009 v 11.00 středoevropského času.

Začátek útržku ...první ráno a já mám nejspíš pořádnou ránu. Přesně to mě napadlo, když jsem po noci plné převalování ve spacáku – plné strachu vyjít na chodbu, schody dolů a došourat se na záchod – konečně vykonal svoji potřebu a můj zrak spočinul v zrcadle na něčem, čemu se snad kdysi dalo říkat obličej: pořádně zmuchlanej ksicht.

Né, že bych se teda účastnil výsostné pitky, která jistě někde pokračovala i po té, co jsme byli vyhnáni z Modrého salónku a v hotelovém Music baru nám už odmítli cokoliv nabídnout. Po tom vyhnání jsem zamilil rovnou do majestátní budovy místního gymnázia a zde si v chrámové lodi tělocvičny rozložil spací pytel a zachumlal jsem se do něj. Tak proč ten vygumovanej výraz...?

Nejspíš za něj mohl i sen, ve kterém jsem se plazil šachtou o rozměrech metr na metr na sto metrů. Kam jsem se plazil? Těžko říct – ne vždy mají sny nějakou kontinuitu, kterou si pamatujete i po probuzení. Vím jen, že tam ještě byla jakási rozhledna na kopci a továrna na hroznový cukr.

Alespoň tedy obličej opláchnu vodou a užívám si toho prvního rána...Konec útržku

LEKTOŘI

Michal Hecht - Pantomima

Jana Machalíková - Improvizační liga

Hana Galetková a Irena Iškiová - Hra s materiálem, předmětem a loutkou

Eva Brhelová - Tvořivá žurnalistická dílna

Anna Caunerová - Pohybovo-oddychová dílna pro pedagogy

PROGRAM

Dnes

6. června

9:00 – 12:00

Semináře

(gymnázium)

13:30

DS SNOOP Opatovice nad Labem

– Rodinné příběhy

(Roškotovo divadlo)

14:45

DS Emanuela Krumpáče Rosice

– Dvě sestry

(Malá scéna)

15:50

HRKBRK Rožnov – Moci nemoci

(Malá scéna)

16:30

Veselé zrcadlo Ústí nad Orlicí – Rebelové

(Roškotovo divadlo)

17:55

Někdo Jaroměř – Ve dvě na hruškách II.

(Malá scéna)

19:30

Diskuse

22:00

Ukázka ze semináře Jany Machalíkové - Improvizační liga (a možná nejen z něj...)

(Malá scéna)

22:30

Filmový večer

7. června

9:00 – 12:00

Semináře (gymnázium)

13:30

SUŠ taneční a pohybové studio Magdaléna Rychnov u Jablonce nad Nisou

– Panoptikum a Každý je někdy trapný

(Roškotovo divadlo)

15:00

Divadlo Krátký rozum Brno – Školní vzpoura!

(Roškotovo divadlo)

16:00

Diskuse

17:00

Výšlap na Andrlův chlum (pro doplnění kyslíku)

Zpravodaj celostátní přehlídky studentských divadelních souborů Mladá na malý vydává: OS Mladá Scéna.
Vedoucí vydání: JAS. Redakce: Tereza a Pavel Skálovi, Simona Bezoušková. Foto: Skálovi, Alena Crhová, JAS.
Uzávěrka čísla ve 03:56.